

VÝCHODOČESKÉ
DIVADLO
PARDUBICE

10 20
11

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ >>> ŘÍJEN >>> 102. sezóna 2011/12

ABECEDA JOSEFA PEJCHALA

PETR NOVOTNÝ O SVÝCH AUTORSKÝCH OPUSECH

NAD KÁVOU S LÍDOU MECERODOVOU A JIŘÍM ZÁVIŠEM

POZOR!!! PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ „MIMO PŘEDPLATNÉ“ NEJSOU OBSAZOVÁNA ABONENTY, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI. NA PŘEDSTAVENÍ PRO ABONENTNÍ SKUPINY JSOU ROVNĚŽ VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI.
PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ SYMBOLEM **→** HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY.

ŘÍJEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	4.	19:00	TAJEMNÝ HRAD V KARPATECH	KONEC 21:10	13. REPRÍZA	R
STŘEDA	5.	19:00	POMSTA À LA NETOPÝR	KONEC 21:45	35. REPRÍZA	B
ČTVRTEK	6.	20:00	ČERNÁ KOMEDIE	→ KONEC 21:40	52. REPRÍZA	ZADÁNO
ÚTERÝ	11.	19:00	LIŠKA V KURNÍKU	KONEC 21:20	18. REPRÍZA	F
STŘEDA	12.	19:00	MEFISTO	KONEC 22:00	10. REPRÍZA	K
ČTVRTEK	13.	19:00	MEFISTO	KONEC 22:00	11. REPRÍZA	M
PÁTEK	14.	10:00	ZVONÍK MATKY BOŽÍ	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA VG		
		19:00	MY FAIR LADY	KONEC 22:00	62. REPRÍZA	MIMO PŘEDPLATNÉ
SOBOTA	15.	19:00	V. Hugo – P. Abraham / ZVONÍK MATKY BOŽÍ	PREMIÉRA P1		
NEDĚLE	16.	19:00	ZVONÍK MATKY BOŽÍ	PREMIÉRA P2		
PONDĚLÍ	17.	9:30	Ch. Dickens / DAVID COPPERFIELD	šk		
		12:30	DAVID COPPERFIELD	šk		
ÚTERÝ	18.	18:00	ČACHTICKÁ PANÍ	KONEC 20:45	32. REPRÍZA	Z
STŘEDA	19.	17:30	ZVONÍK MATKY BOŽÍ	3. REPRÍZA J		
ČTVRTEK	20.	10:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 12:45	93. REPRÍZA	šk
SOBOTA	22.	19:00	ZVONÍK MATKY BOŽÍ	4. REPRÍZA	MIMO PŘEDPLATNÉ	
NEDĚLE	23.	15:00	M. Macourek – H. Franková – J. Ondra SAXANA – DÍVKA NA KOŠTĚTI	POHÁDKOVÉ PŘEDPLATNÉ Pn		
			Saxana už nejen ve filmu... Známy příběh plný kouzel a nečekaných komických situací v podání herců Divadla rozmanitostí Most. Režie J. Ondra.			
PONDĚLÍ	24.	8:30	SAXANA – DÍVKA NA KOŠTĚTI	šk		
		10:30	SAXANA – DÍVKA NA KOŠTĚTI	šk		
		17:00	SAXANA – DÍVKA NA KOŠTĚTI	POHÁDKOVÉ PŘEDPLATNÉ Pp		

ÚTERÝ	25.	19:00	A. Nicolaj / NEBYLA TO PÁTÁ, BYLA TO DEVÁTÁ	→★	MIMO PŘEDPL.
Komedie o různých tvářích manželského trojúhelníku. V režii J. Menzela hrají J. Švandová, R. Hrušínský a J. Carda. Hostem pražská Agentura Harlekýn . Uvádí agentura Kometa.					
STŘEDA	26.	18:00	TAJEMNÝ HRAD V KARPATECH	KONEC 20:10	14. REPRÍZA X
ČTVRTEK	27.	19:00	VIŠŇOVÝ SAD	KONEC 21:20	21. REPRÍZA C
PÁTEK	28.	19:00	ČERNÁ KOMEDIE	↔ KONEC 20:40	53. REPRÍZA MIMO PŘEDPLATNÉ
SOBOTA	29.	18:00	TAJEMNÝ HRAD V KARPATECH	KONEC 20:10	15. REPRÍZA U
PONDĚLÍ	31.	8:30	J. Kolář / KOCOUREK MODROOČKO		šk
Přijďte nahlédnout do tajného deníku modrookého kocourka... Režie T. Ludvíková. Hostem pražské Pidivadlo .					
		10:30	KOCOUREK MODROOČKO		šk
		19:00	Irská taneční show – FANTASY OF DANCE	→★	MIMO PŘEDPLATNÉ
Charakteristická irská hudba spojená s taneční virtuozitou v dokonalé show slovenského souboru Merlin . Uvádí agentura Kometa.					

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ÚTERÝ	4.	19:00	BENEFICE	↔	KONEC 20:50	16. REPRÍZA	A1
STŘEDA	5.	19:00	VOLÁNÍ SIRÉN	🔗	str. 16–17	MIMO PŘEDPLATNÉ	
Diskusní pořad J. Uherové, který blíže představuje osobnosti, jež zanechaly nesmazatelnou stopu nejen ve Východočeském divadle, ale i v samotných Pardubicích. Říjnovými hosty zábavného večera budou herci A. Ferencová, R. Merunková a J. Bonaventura.							
ČTVRTEK	6.	10:00	UTÍKEJ, VÁŇO, UTÍKEJ!	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA		VG1	
PÁTEK	7.	19:00	UTÍKEJ, VÁŇO, UTÍKEJ!	PŘEDPREMIÉRA			
SOBOTA	8.	19:00	UTÍKEJ, VÁŇO, UTÍKEJ!	PREMIÉRA P1A			
NEDĚLE	9.	19:00	UTÍKEJ, VÁŇO, UTÍKEJ!	PREMIÉRA P2A			
PONDĚLÍ	10.	8:30	TISÍCE LET HUDBY		KONEC 9:30	19. REPRÍZA	šk
		10:30	TISÍCE LET HUDBY		KONEC 11:30	20. REPRÍZA	šk
ÚTERÝ	11.	19:00	F. Kafka / PROMĚNA	MIMO PŘEDPLATNÉ			
Dramatizace slavné Kafkovy povídky v jedinečném provedení herců Bábkového divadla na Rázcestí Banská Bystrica. Režie M. Pecko.							
STŘEDA	12.	10:00	PROMĚNA	šk			
ČTVRTEK	13.	19:00	BENNY ROCK'N'ROLL STAR		KONEC 21:10	26. REPRÍZA	C2
SOBOTA	15.	19:00	UTÍKEJ, VÁŇO, UTÍKEJ!		4. REPRÍZA	MIMO PŘEDPLATNÉ	

NEDĚLE	16.	15:00	P. Mikeska – T. Kostková / MALOVANÉ PÍSNÍČKY	MIMO PŘEDPLATNÉ
			Veršovaný minimuzikál pro nejmenší v podání herců Divadla ANFAS . Režie P. Mikeska.	
PONDĚLÍ	17.	8:30	MALOVANÉ PÍSNÍČKY	šk
		10:00	MALOVANÉ PÍSNÍČKY	šk
ÚTERÝ	18.	19:00	BLÁZNOVY ZÁPISKY	→ KONEC 20:30 38. REPRIŽA MIMO PŘEDPL.
STŘEDA	19.	19:00	KONCERT KAROLÍNY KAMBERSKÉ	MIMO PŘEDPLATNÉ
			Půlka dnes už nefungujícího dua Sestry Steinovy. Restart a nový začátek...!	
ČTVRTEK	20.	19:00	V. Borůvková / MODELKA XXL	MIMO PŘEDPLATNÉ
			aneb Moje stehna v prokletém detailu	
			Vězte, že Věstonická Venuše tady byla dřív než Elle nebo Playboy! Vnadná dvaatřicátice Venda, moravský ideál krásy, nahrává svůj miniportrét na video, které ji má dostat do sou- těže Modelka XXL... Hraje V. Drozdová J. h. Režie J. Ryšánek Schmiedtová. Hostem brněnské HaDivadlo. Komédie sklídila úspěch na XI. ročníku GRAND Festivalu smíchu!	
NEDĚLE	23.	18:00	BENNY ROCK'N'ROLL STAR	KONEC 20:10 27. REPRIŽA T1
PONDĚLÍ	24.	9:00	TISÍCE LET HUDBY	KONEC 10:00 21. REPRIŽA šk
		10:30	TISÍCE LET HUDBY	KONEC 11:30 22. REPRIŽA šk
STŘEDA	26.	19:00	BENEFICE	→ KONEC 20:50 17. REPRIŽA B1
NEDĚLE	30.	19:00	UTÍKEJ, VÁŇO, UTÍKEJ!	5. REPRIŽA P2B

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

PREMIÉRY:

UTÍKEJ, VÁŇO, UTÍKEJ! aneb Velká divadelní steeplechase

 str. 10 – 11

Komedie se skokem smrti! Komedie, ve které nahlédnete nejen do světa koní a žokejů. Velká pardubická je odrazem českých dějin i odrazem lidských osudů. Každý člověk a každý národ se potýká s překážkami a se soupeři a ubírá se ke svému cíli. Jsou Josef Váňa, Václav Chaloupka, Lata Brandisová a další z žokejů hrdinové? Co je to hrdinství? Zvítězit? Doběhnout do cíle? Naše inscenace je poctou všem hrdinům, kteří se dostavili na start. Protože vedle touhy zvítězit je zdobí i odvaha prohrát. A jak sem zabloudil Don Quijote? Všimli jste si, že velcí hrdinové se zpočátku jeví jako směšní blázni? V době, kdy jejich možnostem nikdo nedůvěřuje, zachraňuje je nadšení, víra ducha a síla srdce. Naše dílo vychází ze základního principu divadla – z hravosti. V prostoru, který je obyčejným pískovištěm, a s výpravou ne nepodobnou dětským hračkám vytvoříme dějiště přelomových událostí a scénu pro velké lidské příběhy. Zveme vás na naše divadelní závodiště na Malé scéně ve dvoře! **Hrají Martina Sikorová, Lída Vlášková, Jan Musil, Zdeněk Rumpík, Ladislav Špíner a Radek Žák. Režie Tereza Karpianus J. h.**

Petr Abraham / ZVONÍK MATKY BOŽÍ

 str. 7 – 8

Silný středověký příběh z konce 15. století o lásce, její síle, velikosti, ale i hrůze tohoto nejposvátnějšího citu. Adaptace jednoho z nejslavnějších románů romantismu – Chrám Matky Boží v Paříži Victora Huga. Román přitahuje pozornost už od svého vydání roku 1831; ke čtenářům a obdivovatelům díla se postupem doby připojila i řada tvůrců z oblasti divadla a filmu. Ve středu zájmu stojí kněz Frollo, člověk, který směřuje k absolutnímu ideálu čistoty a pravdy, a proto se vši silou své osobnosti uzavírá před láskou k ženě. Ale láska ho stejně dostihne a rozmetá jeho duši na kusy. Frollo sloužil pravdě a Bohu, přesto se zamiluje do Esmeraldy, mladičké cikánské tanečnice. A zradí všechno, co mu bylo svaté. Esmeraldu miluje také Quasimodo, znetvořený a hluchý zvoník, kterého okolí považuje za stvůru, obludu, démona... Může i on mít city? Může milovat celou duší a nakonec láске obětovat vše, co je mu nejbližší? Komu dá Esmeralda lásku a za koho umře? Setká se někdy se svou matkou a odkryje tajemství svého původu? **Hrají Martin Mejzlík, Petra Tenorová, Miloslav Tichý, Josef Vrána, Pavel Novotný, Josef Pejchal, Kristina Jelínková a mnoho dalších. Režie Petr Novotný.**

HRAJEME:

D. Wasserman – J. Darion – M. Leigh MUŽ Z KRAJE LA MANCHA

Slavný americký muzikál, v němž se mísí realita a fikce. Chytlavé melodie, statečný rytíř Don Quijote, vtipný sluha Sancho a krásná Aldonza vás dojmou i pobaví a připraví nezapomenutelný zážitek! V hlavních rolích L. Špíner, J. Kalužný a K. Jelínková. Režie P. Novotný.

P. Shaffer / ČERNÁ KOMEDIE

Situační komedie na druhou. Děj hry se odehrává potmě. Vy samozřejmě uvidíte, co se na jevišti děje, ale postavy příběhu nikoli... Hrají L. Špíner, M. Sikorová, P. Novotný, L. Vlášková, J. Vrána a další. Režie Z. Dušek j. h.

J. Verne / TAJEMNÝ HRAD V KARPATECH

Podivíni z Drakulova kraje s typicky českým humorem, v parodickém duchu a s operní árií na rtech v představení pro celou rodinu. V hlavních rolích M. Tichý, J. Kalužný, M. Sikorová, J. Vrána a L. Odrazil j. h. Režie J. Seydler.

E. Kishon / LIŠKA V KURNÍKU

ANEK PAN MINISTR V KMÍNOVICÍCH

Satirická komedie o tom, jak to dopadne, když se někam zavede dřív politika než elektrika. Příběh se odehrává v zapadlé vesnici Kmínovice, kam přijíždí stárnoucí politik A. Dulniker, který se rozhodne, že ve vesničce uspořádá volby... Hrají Z. Rumpík, P. Dohnal, M. Mejzlík, R. Chvalová, L. Vlášková a další. Režie M. Tichý j. h.

M. Čechová / TIŠÍCE LET HUDBY ANEK OD PRAVĚKU K RENESANCI

Projděte se s námi pestrým a lákavým světem hudby! Vašimi hravými průvodci budou spolu s muzikanty P. Tenorová a M. Mejzlík. Režie M. Čechová j. h.

J. Šlupka Svěrák – J. Seydler BENNY ROCK'N'ROLL STAR

Rock'n'rollový minimuzikál na Malé scéně ve dvoře. Rekonstrukci osudů rock'n'rollového krále Bennyho vás provedou známí „akademici“ K. Jelínková, J. Kalužný a J. Š. Svěrák j. h., kteří si k sobě tentokrát přizvali ještě J. Vránu a kapelu Můžete si za to sami! Režie J. Seydler.

I. Lausundová / BENEFICE

ANEK ZACHRAŇTE SVÉHO AFRIČANA

Současná německá komedie ze zákulisí dobročinné show! Jen u nás zažijete, jak pardubičtí herci připravují benefiční večer na pomoc Africe! Shodnou se? Hrají Z. Bittlová, K. Jelínková, M. Mejzlík, J. Pejchal a Z. Rumpík. Režie M. Glaser j. h. Uvádíme na Malé scéně ve dvoře.

K. Mann – A. Mnouchkine / MEFISTO

Faustovský příběh o herci, který se ve své touze po velkých rolích postupně zaprodá i nacistické moci. Hrají L. Špíner – držitel Ceny Thálie 2010 pro činoherce do 33 let, M. Mejzlík, J. Musil, D. Novotná, M. Sikorová, P. Tenorová a další. Režie P. Kracík j. h.

F. Loewe – A. J. Lerner / MY FAIR LADY

Jeden z nejlepších muzikálů 20. století! Příběh chudé květinářky Elizy Doolittleové, jejíž životní osudy se staly objektem sázky profesora Higginse a plukovníka Pickeringa, je plný známých melodií a břitkého humoru. Režie P. Novotný. V hlavních rolích P. Janečková, J. Kalužný a P. Dohnal. Inscenace vznikla ve spolupráci s Komorní filharmonií Pardubice.

J. Strauss ml. – K. Haffner – R. Genée POMSTA À LA NETOPÝR

Činoherní adaptace slavné operety. Těšte se na vídeňský šarm, humor, působivou výpravu a v neposlední řadě na nesmrtelné melodie jedné z nejúspěšnějších operet všech dob. V hlavních rolích D. Novotná, M. Sikorová, J. Kalužný a L. Špíner. Režie P. Novotný.

P. Shaffer / AMADEUS

Strhující drama o velikánech lidstva i o nás samých nabízí kromě hereckých výkonů i setkání s Mozartovou hudbou a operními áriemi. Režie M. Tarant j. h., v hlavních rolích J. Vrána, L. Špíner a P. Tenorová. Na vzniku inscenace spolupracovala Komorní filharmonie Pardubice pod vedením šéfdirigenta M. Ivanoviče.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální komedie z prostředí kadeřnického salónu. Zažili jste někdy v divadle, že by diváci mohli ovlivňovat děj hry? Ne? Tak to právě v Bláznivých nůžkách zažijete... Hrají P. Janečková nebo M. Sikorová, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a J. Vrána. Režie P. Novotný.

A. P. Čechov / VIŠŇOVÝ SAD

Velká tragikomédie, směšná i smutná lidé, sentimentální lpění na minulosti, láska ve všech podobách, velké plány a touhy a nejasná budoucnost – to je Višňový sad. Hrají J. Janoušková, K. Jelínková, P. Tenorová, J. Kalužný a další. Režie P. Novotný.

N. V. Gogol / BLÁZNOVY ZÁPISKY

Tragikomický humor, divadlo plné scénické obraznosti, jevištní poezie a karikatura naší vlastní směšnosti. Příběh člověka, jenž chce zoufale patřit do společnosti, která ho přezírá, je dnes stejně živý, ne-li ještě živější než za autora života. Inscenace využívá všechny přednosti varibilního studiového prostoru Malé scény ve dvoře. V hlavních rolích M. Mejzlík. Divadelní scénář a režie M. Pecko j. h.

VČD V ŘÍJNU NA ZÁJEZDECH

ČTVRTEK	20.	19:00	MUŽ Z KRAJE LA MANCHA	CHRUĐIM
PÁTEK	21.	19:00	MUŽ Z KRAJE LA MANCHA	MLADÁ BOLESLAV
NEDĚLE	23.	19:00	MEFISTO	FESTIVAL ČESKÉ DIVADLO 2011 – DIVADLO POD PALMOVKOU, PRAHA
ÚTERÝ	25.	19:00	AMADEUS	TRUTNOV

V LISTOPADU ZVE

STŘEDA	2.	19:00	HANA ZAGOROVÁ SE SKUPINOU BOOMIBAND	
Ikona české populární hudby na podzimním turné za doprovodu již léty prověřené skupiny BOOMIBAND s hostem večera P. Rezkem. Pořádáme ve spolupráci s Art Production.				
PONDĚLÍ	7.	19:00	D. Gordon / RAIN MAN	
Komedialní drama, známé zejména z oscarového filmového zpracování, o velmi překvapivém setkání dvou bratrů a složitých a nečekaně krásných zákoutích lidské duše. Hostem Divadlo pod Palmovkou . V hlavních rolích R. Valenta a J. Konečný. Režie P. Kracik.				
NEDĚLE	13.	19:00	JIŘÍ ŠLUPKA SVĚRÁK A NEJEN BLUES	
Koncert skladatele, textaře, zpěváka a občasného herce (naposledy v Benny Rock'n'Roll Star) s kapelou NEJEN BLUES hrající ve složení J. Hůla (foukací harmonika), P. Zimák (bicí), P. Kos (kytary) a R. Policar (basa „šídlo“). Hosté I. Hlas, K. Jelínková a J. Kalužný.				

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE PŘIPRAVUJE NA LISTOPAD

STŘEDA	2.	19:00	S. Torres Molina / ONA	
Ona je femme fatale, kvůli které muži z vášně trpí. Jejich souboj uvidíte ve hře nejslavnější argentinské dramatické. Režie M. Vokoun j. h. První české uvedení hry na profesionálním jevišti! Scénické čtení současné dramatiky z cyklu Malé inscenace na Malé scéně.				
PONDĚLÍ	21.	19:00	BRAN – HUDBA KELTSKÉ BRETANĚ	
Písňe s mystickým nádechem ovlivněné starými bretaňskými legendami a skladby inspirované poezií a nočními eskapádami ve starobylé Praze začátku 20. století – to je svět skupiny Bran.				
STŘEDA	23.	19:00	T. Pavlík / KRÁSA Z MOULIN ROUGE	
Komorní představení Divadelní společnosti F. Kreuzmanna inspirované osudovým setkáním slavného malíře Henri de Toulouse Lautreca s jeho životní láskou Myriam. Hrají J. Potměšil, B. Fišerová a další. Režie F. Kreuzmann.				

CELÝ ŽIVOT VĚZÍM AŽ PO KRK V OBDOBÍ...

...romantismu

ŘÍKÁ PETR NOVOTNÝ, REŽISÉR A AUTOR HRY
ZVONÍK MATKY BOŽÍ

V roce 2001 PETR NOVOTNÝ ve Východočeském divadle pohostinsky režíroval Pokrevní bratry, muzikál, který zaznamenal obrovský divácký ohlas i velmi vstřícnou spolupráci souboru s režisérem. V následujících letech pak v našem divadle velmi pravidelně hostoval a poslední dvě sezóny je jeho kmenovým režisérem. Ve výčtu inscenací, které připravil, jsou kromě muzikálů samozřejmě i činohry – k některým z nich významně upravoval text nebo je pod pseudonymem Petr Abraham sám napsal. Posledním takovým opusem je Zvoník Matky Boží, adaptace románu Chrám Matky Boží v Paříži Victora Huga. Je to silný příběh s katarzí, divadlo velkého plátna, s výpovědí. Kromě Městského divadla, kde ho budeme hrát, se herecký soubor postaví před diváky i v neobvyklém open-air happeningu u kostela sv. Bartoloměje při příležitosti otevření zvonice s nově postaveným schodištěm ke zvonům. Zvony zde jsou krásné a jedinečné a pardubičtí spoluobčané si je budou moci prohlédnout právě díky našemu divadlu, které sbírkou na schody iniciovalo. O výrobu schodiště se pak postarají zruční zaměstnanci divadelních dílen. Divadlo dokonce uvažuje i o tom, že by nechalo odlít svůj vlastní zvon. Inscenace Zvoník Matky Boží tak přispěje nejen ke kulturnímu, ale i duchovnímu rozvoji města!

Na počátku září po prvních čtených zkouškách jsme si s Petrem Novotným povídali nejen o inscenaci, kterou připravuje, ale také o tématu, která ho zajímají, i autorství obecně.

Tvoje první premiéra v nastávající sezóně bude Zvoník Matky Boží, adaptace úžasného románu Chrám Matky Boží v Paříži. Tentokrát se představíš nejen v roli režiséra, ale i autora textu. Koho to byl nápad přenést Zvoníka na naše jeviště a čím tě román Victora Huga uchvátil?

Se Zvoníkem přišel Petr Dohnal, inspirovala ho možnost připomenout si happeningem naše nové pardubické zvony v té krásné zvonici. Já jsem s tím nápadem neměl problém, protože v období romantismu vězím až po krk celý život, někdy mám pocit, že jsem se narodil o sto let později, než bych býval chtěl a měl. A Chrám Matky Boží v Paříži? Tam se dozvíš o romantismu úplně všechno.

Mnoho diváků má zažitá jistá klišé, jak si představují hlavní postavy románu. Jsou ovlivněni především slavným filmem z roku 1956 s Anthony Quinnem jako Quasimodem a Ginnou Lollobrigidou v roli Esmeraldy. I pozdější televizní adaptace z roku 1997 přináší na obrazovky sličnou krásavici Salmu Hayek a čtyřicátníka Mandyho Patinkina. Přitom románové postavy jsou mnohem mladší a Esmeralda není Cikánka... Jak to vlastně je?

Jsou to slavná, krásná zpracování, ale správně mluvíš o klišé. Hugova Esmeralda opravdu není „vášnivá Cikánka“, ale šestnáctiletá dívka, kterou Cikáni v dětství unesli, a jmenuje se Anežka, tedy „čistá, nevinná“. Quasimodovi je pro zajímavost teprve dvacet, není tedy v žádném případě zralým mužem a pro příběh tato skutečnost hodně znamená. →

Kapitán Phoebus se také nikdy do Esmeraldy nezamiluje, jako to například udělá v tom slavném muzikálu... To je prostě způsob, jakým scenáriste Huga často „domýšlejí“. Řekl bych, že máme při interpretaci literárních a dramatických děl romantismu všeobecně zvláštní tendenci trochu je přibarvovat. Romantický příběh tak uděláme ještě „romantičtější“. A někdy už pak za rohem vykukuje kýč. Romantismus nejsou „romantické“ rekvizity, romantismus je životní postoj.

Motiv lásky zvoníka Quasimoda k Esmeraldě není ústředním tématem tvé inscenace, ty se zaměřuješ na kněze Frollo a jeho zpodobění Převozníků. Proč tě nejvíce zajímá Frollo?

To kdybych věděl! Asi je mi nejbližší. Frollo už je velmi moderní člověk. V něm už se rodí dvacáté století s jeho vášnivou touhou po poznání, s jeho bolestnými pochybnostmi a tragickými slabostmi. Způsobí Esmeraldinu smrt a já ho ani na vteřinu nechci nějak omlouvat, ale rád bych pochopil, co se děje v jeho zmucené duši, která mi tolik připomíná duše některých mých současníků.

Co pro tebe bylo největším úskalím při adaptaci tak komplikovaného, na motivy bohatého a mnohovrstevnatého románu, jako je Chrám Matky Boží v Paříži?

Asi ubránit se potřebě říct v jednom představení o tom krásném románu úplně všechno. Byla by to strašná nuda. Jednou jsem viděl velmi zdařilou dramtizaci slavného románu hranou výbornými herci, jenomže první půlka trvala dvě a čtvrt hodiny. Na druhou jsem už nevydržel. Utíkal jsem domů dočíst si to v klidu. Inscenace je u tak rozměrných děl, bohužel, vždycky jen předkrm, román je hlavní chod.

V názvu Zvoník Matky Boží vypadlo obvyklé nebo přinejmenším předpokladatelné slůvko „od“.

Proč?
Quasimodo není jen zvoníkem z konkrétního chrámu. On svým zvoněním slouží Matce Boží. Je JEJÍM zvoníkem, ne zvoníkem toho chrámu. Tak to vnímá on i Frollo, který ho v závěru hry u zvonů vystřídá.

Máš už představu, jak s inscenací naložíš při happeningu, který se odehraje na jaře u kostela sv. Bartoloměje?

Jen velmi obecnou. Teď stavíme inscenaci do divadla. A těším se, až bude hotová a začneme hledat její podobu ke sv. Bartoloměji.

Na vyhlídce hradu Kuňetická hora se v létě hrála další tvá adaptace – Čachtická paní. Čím tě zaujal román Joža Nižnánskeho a jak jsi přistupoval k dramatizaci této látky, která se ostatně také vyznačuje množstvím postav a spleťtými dějovými liniemi?

Mě už léta zajímají závažné poruchy lidské psychiky, včetně těch nejděsivějších – sériových vražd. Snad proto mě ten příběh tak zaujal, jakkoli je v mnoha směrech nejasný a málo doložitelný. Pokusil jsem se přivést na jeviště ženu, jejíž motivace budou hodnověrné a jejíž příběh bude mít svoji železnou logiku. Možná, že se nestal tak, jak my ho vyprávíme, ale podstatné pro mě je, že se tak mohl stát.

V těchto dnech začíná režisér Jan Kačer zkoušet inscenaci Moje hra, kterou jsi rovněž napsal. Jaký je to pocit být inscenovaným autorem? A jak se ti spolupracuje s jiným režisérem?

Je to pro mě velký, až osvobozující svátek. Dosud jsem všechny své texty musel inscenovat sám, ale najednou přišel někdo jiný a můj text mu stojí za to, aby se mu věnoval, aby se s ním trápil a dal mu jevištní podobu. A ne jen tak „někdo“! Režisérský guru mé generace. A jak se mi s ním spolupracuje? Řekl mi, že se mu kus Mojí hry hodně líbí a ještě větší kus hodně nelíbí. A řekl to tak, že mě bavilo sednout k počítači a celé to přepsat. Tak asi dobře.

Nevím, je to jenom můj pocit, když se mi zdá, že tvá Moje hra nese jisté autobiografické prvky?

Ta hra je o tom, co pro chlapa znamenají ženy jeho života. Od té první po tu poslední. Určitě jsem psal i o tom, co znamenají pro mě, ale popsal jsem spousta stránek taky vzpomínkami svých kamarádů, přátel a známých. A pak jsem psal hodně o ženách, které jsem znal, i o těch, které jsem si jen představoval. Co z toho všeho je pravda a co už jen stařecké bláboly, suď Bůh.

Co chystáš do budoucna? Je nějaká konkrétní látka, která tě zajímá?

A vůbec, jaké máš jako autor ambice?

Chci napsat hru o Rasputinovi, ale nevím, jestli to budu umět. Zatím jen studuju. A obecně – mám ambice psát dobrý hry, ale nemám ponětí, jestli to dokážu. Mám pocit, že to na mně ani tak nezáleží. Buď hra přijde, nebo ne.

Petře, přeji ti, aby hry k tobě přicházely ještě dlouho, a doufám, že budou těšit nejen tebe a nás – divadelníky, ale především diváky. A Zvoníkovi Matky Boží přeji k premiéře ZLOM VAZI!

JaU

ABECEDA JOSEFA PEJCHALA

„Last but not least“ – toto anglické rčení přesně sedí na abecedu **JOSEFA PEJCHALA**, která bude sice poslední, ale jistě neméně zajímavá jako všechny předešlé. Pepa si od nástupu do pardubického angažmá v roce 2003 našel mezi místními diváky řadu obdivovatelů, za což vděčí krásným rolím jako Romeo, Hamlet, Malcolm v muzikálu Donaha!, John v grotesce Čistírna či Otto Ulrichs v dramatu Mefisto. Znájí ho však i za hranicemi našeho města, hostuje v jiných divadlech, dabuje a natáčí, zkrátka Pepa rozhodně není posledním písmenem abecedy našeho divadla... RaS

A jako ANO: Velice důležité, ale i těžké slovo, tak snadno vyměnitelné se slovem NE.

B jako FC BARCELONA: Fotbalový tým, na který se velmi rád dívám.

C jako CYKLISTIKA: Sport, který provozují skoro každý den cestou do divadla.

D jako DARJA: Moje milovaná manželka!

E jako ETIKA: Věda, která je stále tak potřebná a tak málo rozšířená.

F jako SVATÝ FILIP NERÍ: Můj biřmovací patron, velký vtipálek a člověk.

G jako GENERÁLNÍ ZKOUŠKA: Většinou už se s představením nedá nic dělat (bohužel/bohudík).

H jako HOKEJ: Hned vedle fotbalu můj oblíbený – zatím jen – televizní sport.

CH jako CHUŤ: Často mám chuť na dobré jídlo a ještě lepší vtip.

I jako INTELIGENCE: Jedna z nejkrásnějších schopností všech žen i mužů, možná proto tak vzácná.

J jako JEŽEK: Mé nejoblíbenější zvíře.

K jako KRUMLOV ČESKÝ: Mé rodné město, kde mám mnoho přátel, příbuzných a krásných vzpomínek (jsem patriot).

L jako LUDMILA: Krásné jméno, které patřilo i mé mamince.

M jako MARIÁŠ: Jedna z mých oblíbených karetních her – nikdy ale nehraju o peníze.

N jako NANUK: Ledová dobrota, ale dnes dávám spíš přednost studenému pivu.

O jako OPTIMISMUS: Pokud nezlíbíme, není důvod se bát.

P jako PŘÁTELE: Jsem úplně nadšený ve společnosti přátel, snad i oni to vnímají podobně?!

Q jako QUO VADIS: Dobrá otázka i dobrý film. Doporučuju si ji položit a film zkouknout.

R jako RODINA: Něco tak krásného a výjimečného, že je důvod ji chránit a opatrovat.

S jako SEX: Kdo by ho neměl rád?!

T jako TABÁK: Nekouřím a jednou jsem zkusil zvýkací, zvrátil jsem jako Alík.

U jako U2: Máš (máte) je také rádi? You too?!

V jako VÍRA: Mám víru, i když neustále si ji musím opatrovat. Je těžké věřit, hlavně sobě.

W jako WESTERN: Jeden z mých nejoblíbenějších filmů je Tenkrát na západě.

X jako X: Takhle trochu vypadají moje fotbalové nohy. Naštěstí má moje manželka tohle písmenko ráda.

Y jako YETTI: Rád bych si s ním pokecal, ale asi by o to nestál, utekl by a už by ho tuplem nikdo nenašel.

Z jako ZÁBAVA: Mám velmi rád všechny společenské hry. Jen těžko odmítnu přidat se k zábavě, ale někdy je to nutné.

LATENTNÍ INDIÁNKA KARPIANUS ŘÍKÁ: TENTO DŮM PŘEJE MÚZÁM!

Inscenace Utíkej, Váňo, utíkej!
aneb Velká divadelní steeple-
chase, jejíž premiéra se kva-
pem blíží, je komedií, ve které
nahlédnete nejen do světa koní
a žokejů. Velká pardubická je
zde odrazem českých dějin
i odrazem lidských osudů.
Každý člověk a každý národ se
totiž potýká s překážkami a se
soupeři a ubírá se ke svému
cíli...

V následujícím rozhovoru vás
na naše divadelní závodiště
pozve mladá režisérka TEREZA
KARPIANUS.

**Terezko, jak jsi zareagovala,
když ses dozvěděla nabídku reží-
rovat ve Východočeském divadle
inscenaci s tématem koní, žoke-
jů a Velké pardubické?**
Pokud si správně vzpomínám, řekla
jsem: „Jo! Jo! Jo!“

A co vyvolalo toto nadšení?

Protože jsem sotva vylezla ze ško-
ly, byla jsem šťastná hlavně za tu
šanci něco dělat.

**Je tedy opravdu tak těžké hned
po škole získat v profesionálním
divadle práci? Proč?**

Myslím, že to těžké až tolik není,

protože všichni z ročníku jakous
takous práci máme. Jde jen o to,
začít na to myslet včas. Nikdy
jsem nevynikala v plánování, takže
jsem měla trochu zpožděný start.
Ale já věřím poučení z evangelia:
„Tlučte a bude vám otevřeno.“

**A tlučení, byť bylo v tvém přípa-
dě spíše nenápadné, se vyplatilo.
Ale co když se na startu zpozdí
kůň v závodu?**

Tak zrovna na pardubickou bránu
jsem netloukla přímo, to je pravda.
Ale to tlučení nemusí být vyslovené,
vždyť víš, někdy se člověk v mysli
něčemu otevře a už je tu příležitost
si ověřit, jestli to myslí vážně, příle-
žitost jako na zavolanou.

Nevím, co dělá opožděný kůň, ale
já opožděným lidem radím držet si
své tempo a nesnažit se vyrovnat
tém před nimi, zbytečně se „vyflu-
šeš“ a neužiješ si svou jízdu.

**I v tom případě může člověk
vyhrát? Ale život asi nejsou
závody, vid’?**

Já nevím. Řeknu to ale tak:
vždycky, když začnu mít pocit, že
závodím – s časem, s ostatními,
s požadavky, s čímkoli – tak si řek-
nu: bacha, něco je špatně! Nejspíš
bych život přirovnala k tanci,
občas připomíná zápas, občas je
to ploužák.

**A jak si právě užíváš svou „jíz-
du“ při zkoušení naší inscenace?**

Jsem těsně po startu /ROZHOVOR
VZNIKAL NA POČÁTKU DIVADELNÍ SEZÓNY –
POZN. RED./, řekla bych dokonce někde
u Taxisu – za pár dnů budeme mít
„nahozeno“ všechno a začne se to
rýsovat. Nastane přelom a další
fáze. A o užívání opravdu může být
řeč – profesionální divadlo je úžasná
věc! Pořád jsem se tloukla po brigá-
dách, tahala s dramaturgem kulisy,
čekala na herce... No prostě teď
mám inspicenta, spolehlivě, dochvil-
né herce a půl dne na přípravu. Toto
oceňuji a opravdu si to užívám!

Je krásné, jakou z toho máš radost... Takový propracovaný systém v divadle jsi ještě nezažila a insceniace jsi zatím ještě nikdy neměla?

Kdepak. Já sestavovala fermany jak sudoku! A o profesi insceniace jsem jen slyšela. Anebo režisérovna – to je paráda. A odvedle slyším pilné herečky zpívat. Prostě – tenhle dům přeje múzám!

Máš tedy obdiv ke kamenným divadlům, nebo je to spíše nadšení z nového a dosud neznámého komfortu?

Já obdivuji divadlo jako celek. Obdivuji tvůrce, jejich odvahu, s jakou jdou s kůží na trh. Nejpatrnější je to u herců, ale profese režiséra vyžaduje taky značnou dávku odvahy a statečnosti. A dojmají mě i diváci, když sedím v hledišti a vidím jejich hlavy otočené jedním směrem, přijde mi to jako projev důvěry, že věří, že to, kam se dívají, jim něco dá, na něco jim odpoví nebo je potěší.

Dříve ses věnovala spíše nezávislému či snad dokonce alternativnímu divadlu...

Dalo by se to tak říct. V současnosti například hraju v experimentálním představení Malého Vinohradského divadla Idiot loci a v Divadle Pražské konzervatoře se uvádí má inscenace Žádná-celá-nekonečno. V prvním případě jde o divadlo generační a v druhém o školní.

Znáš tedy divadlo dobře i z té druhé strany rampy – jako herečka. Herectví jsi dokonce vystudovala a hrála jsi v řadě projektů. Vnímáš to jako výhodu při svém následném povolání režiséřském?

Ano. Jednak si herců vážím. Jednak díky své vlastní zkušenosti tuším, co potřebují vědět, co je zbytečné jim říkat a co naopak může pomoci. Herecký kontakt s jevištěm je má potřeba. Zpětná vazba je tam okamžitá, navíc je do toho člověk zapojen celý, celým tělem i duší. To je, řekla bych, pro každého divadelníka

zásadní a nutná zkušenost. Svým založením jsem herečka, ale jsem „taková dumavá“, vždycky mě bavilo přemýšlet o celku, což je základ režie.

A co je základem tvé režie inscenace Utíkej, Váno, utíkej!, která je navíc inscenací autorskou a v úvahách o ní jsme předpokládali výrazný vklad herců?

Toto není autorská inscenace v tom pravém slova smyslu. Ale řekneme, že je to inscenace herecká – já přicházím se svými návrhy a herci je rozehrávají nebo přicházejí s dalšími.

Na jaký celek se tedy může divák těšit? Dá se to pojmenovat již v tuto chvíli, kdy je zkoušení teprve na začátku?

Dají se pojmenovat výchozí témata. Těmi základními je houževnatost, naděje a snlivost. Inscenace, což je dáno již výchozím scénářem, se kterým jsme po prázdninách s dramaturgy k hercům přišli, má formu řetězce navazujících výjevů, obrazů a skečů, jež tato témata nacházejí v dějinách Velké pardubické a nejen v ní.

O této inscenaci mluvíme jako o komedii. Bude v ní ale i něco vážného? Vždyť Velká pardubická není přece žádná legrace!

Bude v ní i něco vážného, protože ani dějiny našeho státu, které se do dějin Velké promítly, nejsou žádná legrace. Žánr komedie však převažuje.

Otázka z nejdůležitějších: Máš vůbec ráda koně?

Miluju je! Kořím se jim! Máám k nim posvátnou úctu! Už jako dítě jsem sedlala kdekdo. Gauč, tátu, větve borovice před naší chatou... Každé Vánoce si přeji pod stromček koně, i když je to nemožné. Prostě z principu. Dostala jsem knihu o koních, plyšového koníka... Kůň zůstává mým nesplněným snem. Můckrát jsem na něm neseděla, zato si doteď vybavuji, jak jsem jela na neokovaném koni bez sedla.

Tehdy mi přišlo, že koňský hříbet je pro člověka to nejpřírozanější místo.

Opravdu pro každého? Možná jsi jen ty latentní žokejka?!

To ne... Spíš latentní indián!

A chodí se někdy takový indián dívat na dostihy? Máš je ráda, nebo se ti na nich i něco nelíbí?

Já je viděla jen ze záznamu. Jak se znám, tipla bych si bývala, že se mi to líbit nebude, že je to moc silové, násilné, nebezpečné, ale panečku, jak mě to bavilo, ba přímo nadchlo! Zítra jdu poprvé na živé dostihy, na kvalifikaci Velké, i s herci.

Věříš podobným studijním návštěvám toho, čemu se jako režisérka věnuješ? Mohou přinést nové vidění či inspiraci?

Nutně to není, ale v tomto případě... Copak by šlo, abychom pracovali na inscenaci o dostizích v Pardubicích a neviděli společně žádný dostih? To by bylo až rouhavé.

A kam půjdeš s herci přistě v dalších divadlech? Už víš, co tě čeká?

Hned po premiéře v Pardubicích začnu zkoušet v loutkohře Jihočeského divadla vlastní dramatizaci knížky Čarodějka Jennifer. Ale v této souvislosti bychom se s herci museli vypravit do USA, nejlépe do Salemu. A potom mě čeká brněnská Polárka a dramaturgie příběhů o kouzelníkovi Merlinovi, takže já mám takovou magickou budoucnost. A teď už promiň, nastartuju koště a adieu.

Tak dobře doleť, pardon, ještě jsme v Pardubicích, tedy: dokusej, docválej a tryskem dojeď do cíle!

ZdJ

PRÁZDNINOVÉ

Nejčastějším tématem hovorů na konci léta jsou zážitky a dojmy z dovolené. Samozřejmě jinak je tomu i u divadla, navíc divadelníci mají po desetiměsíčním maratónu bez víkendů a svátků téměř dva měsíce prázdnin, takže na počátku sezóny není o dovolenkové historky nikdy nouze!

Nová sezóna je sice už v plném proudu a my již finišujeme s přípravami dvou prvních premiér, vraťme se ale na chvíli v čase, představme si, že je léto, svítí slunce a s několika kolegy zavzpomínáme na sladký čas prázdninového lenošení a odpočinku...

RaS

KRISTINA JELÍNKOVÁ: Felice amore, bella Venezia, dolce ora...

JANA UHEROVÁ: Divadelní prázdniny jsem začala krásným divadelním zážitkem. Spolu s kolegou Radkem Smetanou jsme v Bratislavě v rámci Letních shakespearevských slavností navštívili inscenaci Richard III. v režii Mariána Pecka. V úžasných prostorách nádvoří Bratislavského hradu se odehrálo nápadité představení se skvostnými hereckými výkony, nade všemi však vynikal Robert Roth jako Richard III. Potěšilo mě ale také, že jsem po čase měla opět možnost vidět na jevišti Máriu Kráľovičovou, která byla vždy a za všech okolností skvělou herečkou – a je jí i dnes ve svých třiaosmdesáti letech!

Město Bratislava za poslední roky hodně prokouklo, zejména historické centrum, které zajímá především turisty, a centrum nákupů a volného času Eurovea, které navštěvují místní, což je překrásné místo přímo na břehu mohutného Dunaje. Sedíte v křesle, pijete kávu nebo víno, koukáte na protější zelený břeh a kousek od vás tečou miliony krychlových metrů vody za vteřinu. Je to velmi obcerstvující. Část léta jsem pak strávila na středním Slovensku, v jednom z nejkrásnějších koutů mé vlasti. Banská Štiavnica se pomalu vzpamatovává z období, kdy zuřil socialismus a choval se přímo „chrapůňsky“ vůči historii. Dnes tam najdete krásná zákoutí, staré opravené ulice, zrekonstruované paláce a kostely, spoustu galerií, obchůdků a také nejhezčí kavárnu, co znám – Divnou paní. A příroda kolem? Radost pohledět. To opravdu stojí za vidění!

LÍDA MECERODOVÁ: Většinu času prázdnin jsme si jako obvykle užívali s rodiči na Moravě, oslavili jejich diamantovou svatbu, pokoušeli se houbařit (většinou marně z důvodu sucha), dělali toulky přírodou s psíkem Tobíkem a byli týden na Šumavě, kde sice přšelo, ale to máme rádi, rostou tam pak lišky! Tož takové obyčejné prázdniny.

MOMENTKY

MARTINA SIKOROVÁ: Letošní prázdniny jsem začala v rakouských Alpách na raftu na řece Salsa, pak jsem pobývala tu v Beskydech, tu v Železných horách, v Krkonoších, v Touloupcových maštálích... A pak jsem, jak mi slibuje Telek v Tajemném hradu v Karpatech, zamířila do Itálie, jen kousek od Bibione... Hezky jsem si odpočala!

ALEXANDR POSTLER: O prázdninách jsem si na chalupě hrál na pana Labudu. Jak vidíte, sehnal jsem si i V3Sku – velenezbytnou rekvizitu! Moje žena Markéta mi dělala „Otíka“ v naší vesničce střediskové – v České Vsi u Města Albrechtic.

DÁŠA A PAVEL NOVOTNÍ: Ani letošní prázdniny nepřinesly, pokud se nás dvou týká, žádnou odchylku od tradice. Opět jsme je trávili na chatě, obklopeni tichem a zelení a semtam i pozvanými kamarády. No, a protože léto tohoto roku proběhlo – což se už také stává tradicí – ve formě několika dubnových a květnových fragmentů, jeli jsme se ohřát k moři. Jak jinak než na místo, které už známe. A navzdory tomuto veskrze konzervativnímu přístupu jsme zažili spoustu nového a hlavně si doopravdy užili volna!

JOSEF VRÁNA: Prvním prázdninovým vykočením byl vstup do manželství – čili svatba. Myslím, že vydařená. Deset dní na to jsem na pardubické chirurgii podstoupil menší operaci. Doufám, že též zdařilou. Díky rekonvalescenci se mi i trochu zpomalil čas na chaloupce, což jsem si tolik let přál. Ale pak přes slovenský Ružomberok a milované Beskydy se prázdniny zas daly do běhu, snažil jsem se je pak pochytyat opět na chaloupce, avšak stejně zdrhly v dál...

VÁCLAV DUŠEK: Ačkoli nejsem horolezec, tak jsem o letošních prázdninách absolvoval tři vrcholy. První byl v pohoří Harz, kde jsme s mojí přítelkyní Jitkou a našimi přáteli vystoupali (tedy vyjeli autem) na tzv. Hexenplatz, kde se v minulosti slétaly čarodějnice. Moc pěkná scenérie! Druhý vrchol jsem překonal doma, když jsem byl po sečení trávy nemilosrdně poštípán asi deseti vosami. Kupodivu jsem to zvládl poměrně dobře. Ale zážitek to byl! A třetí vrchol, ten nejvyšší – před měsícem a něco se narodil můj třetí vnuk, Vašík, toho jména třetí.

ZDENĚK RUMPÍK: Převážnou část prázdnin jsem strávil stavebními úpravami a dodělvkami bytu syna Dominika. Odpočinul jsem si pak na vedrem prohřáté Krétě, s manželkou jsme mimo jiné navštívili Knossos a místní divadlo. Na fotce vidíte kamennou podlahu divadla, což můžete brát jako pozdrav z mého prvního angažmá.

PETRA JANEČKOVÁ A LADISLAV ŠPINER: Letošní prázdniny se ze mě a z Pěti stali chalupáři. Veškeré našetřené minuty prázdnin, stejně jako našetřené peníze jsme věnovali na celoprázdninovou rekreaci na naší nové chaloupce. Nejdůležitější je, že se tam líbí i našim dětem, a hlavně, že jsme načerpali síly na další sezónu. I když Pětu bolí záda, kolena... a mně taky není do skoku po všech těch prvotních úpravách. Ale od toho přeci chalupy jsou!

RADEK ŽÁK: Prázdniny? Když pomínu, že to byly první prázdniny bez táty..., tak byly dobré a hlavně různorodé. Pár dní jsme strávili se synem na chajdě a odtud, mimo jiné, vyrazili do Českého Krumlova na otáčivé hlediště. Nešlo než závidět českobudějovickým kolegům skvělého Mackbetha. Zázitek! S přítelkyní /LUCKOU ŠTĚPÁNKOVOU – POZN. RED./ jsme se pak vydali do Neapole (a tady samozřejmě i do Pompejí) a měli jsme tak nějak pocit, že tam snad máme kořeny. Já tedy určitě, pokud jde o způsob řízení auta. Tutůůů! Co si však z léta budu nejvíce pamatovat, bylo doma. Měl jsem čas na probírání zapomenutých koutů našeho bytu a objevil jsem sto let starý čtenářský deník Státní Vodičky z plzeňského gymnázia. Podle všeho je jisté, že jde o Státní Vodičku, jednoho z iniciátorů Rumburské vzpoury potlačené rakouskou armádou, který byl popraven v roce 1918, ještě před vznikem republiky.

JINDRA JANOUŠKOVÁ A PETR DOHNAL: Letošní prázdniny jsme si společně s dcerami užívali na samém konci světa v italském Otrantu. Historické centrum a kouzelné pobřeží bez „moderních“ paneláků bylo moc příjemné. Po návratu nás čekaly drobné technické katastrofy jako porouchaná studna na chatě, nepojízdné auto, ale i nefunkční televize, počítač a přístup k internetu, a tak jsme si vlastně nakonec bez technických vymožeností moc dobře odpočinuli...

ŘÍJNOVÉ VOLÁNÍ SIRÉN Z MALÉ SCÉNY VE DVOŘE

A. FERENCOVÁ S I. POLEDNÍKOVOU A R. CHVALOVOU NA SPOLEČNÉM SETKÁNÍ PO GALAVEČERU KE 100. VÝROČÍ OTEVŘENÍ MĚSTSKÉHO DIVADLA V PARDUBICÍCH.

J. BONAVENTURA S F. ŠVIHLÍKEM ROVNĚŽ NA OSLAVĚ STOVKY PARDUBICKÉHO DIVADLA.

R. MERUNKOVÁ S MANŽELEM M. HLAVÍCOU A KAMARÁDY Z MLÁDÍ – INSPICIENTEM J. KRATOCHVÍLEM A OSVĚTLOVAČEM P. ALBRECHTEM – PO PREMIÉRE AMADEA.

I v letošní sezóně se jednotlivé večery zábavně-diskusního cyklu **Volání sirén** uskuteční první středu v měsíci, přesně v den, kdy ve městě slyšíme minutový zvuk sirén, čímž se mimochodem také inspiroval název našeho nového pořadu.

Během květnového zahajovacího večera jsme našim nejvěrnějším divákům nabídli setkání s herečkou Libuší Švormovou, která v pardubickém divadle v 60. letech započala svou hereckou kariéru. Byly to velmi příjemné chvíle, kdy jsme nejen vzpomínali na její herecké začátky, ale také se dozvěděli, čím se paní Švormová zabývá dnes. Kromě jiného nám také předvedla pár střípků ze svého nynějšího repertoáru, vyslechli jsme dvě povídky od americké spisovatelky Emy Bombeckové a dvě soudničky Františka Němce. Uvolněnou atmosféru ještě podpořilo vystoupení folkové hudební skupiny Marien s Víťou Troníčkem, obecenstvo si s hudebníky dokonce i zazpívalo. Oblíbená kapela bude provázet vyprávění i během dalších večerů...

Říjnové vydání Volání sirén bude hostit herečky **ANNU FERENCOVOU** a **RŮŽENU MERUNKOVOU** a herce **JINDŘICHA BONAVENTURU**.

Anna Ferencová, vnučka českého herce Karla Fialy a dcera slavného herce a sochaře Ference Futuristy, nastudovala ve Východočeském divadle přes dvě stě rolí během šestatřiceti divadelních sezón. Uplatňovala se v dramatickém repertoáru, zároveň byla také vhodnou představitelkou dam z vyšší společnosti v salonních fraškách – například Hippodamie v Náměluhách Pelopových, Flora v 27 vagonách bavlny, Paní Pražka v Konci masopustu, Arkadinová v Rackovi nebo Gizela v Kočičí hře.

Jindřich Bonaventura prošel několika angažmá, než natrvalo zakotvil ve Východočeském divadle, kde působil dvacet pět let. Hostoval zde ale i po odchodu do penze, naposledy v hororové komedii Hrobka s vyhlídkou. I když hrál řadu vážnějších rolí, byl především typem excentrického komika a byl obsazován do rolí veseloherního a hudebního žánru. Byl součástí silné herecké generace ve Východočeském divadle, soupeřníkem Petra Skály, Alexeje Gsöllhofera a Milana Sandhause.

Anna Ferencová i Jindřich Bonaventura měli být hosty Volání sirén už v poslední chvíli však ze závažných zdravotních důvodů účast zrušili, proto budeme moc rádi, když nás oba poctí svou návštěvou nyní. Dvojici bývalých pardubických herců doplní neméně výrazná herecká osobnost – **Růžena Merunková**, která ve Východočeském divadle působila dva roky (bylo to její první angažmá). V roce 1963 se vrátila do Prahy, kde až do roku 1992 hrála v Realistickém divadle. Přestože se objevovala jak na televizních obrazovkách, tak na filmovém plátně např. jako žena krejčího Franty ve snímku Všichni dobří rodáci, zásadní pro ni je především její dlouholetá spolupráce s rozhlasem a dabingem, kde propůjčila svůj hlas třeba Gině Lollobrigidě, Sophii Loren nebo Jeanne Moreau. V roce 2005 obdržela Cenu Františka

Filipovského za celoživotní mistrovství v dabingu. V divadle hrála velké množství rolí nejrůznějšího charakteru, nejčastěji však byla obsazována do postav různých temperamentních žen. K jejím nejvýznamnějším pardubickým rolím patřila například Lucietta v Goldoniho Poprasku na laguně, Florela v Učiteli tance Lope de Vegy nebo Puk ve Snu noci svatojánské.

Jsem ráda, že herci, jejichž život byl několik let spjat s naším divadlem, mají o nás i dnes zájem a rádi se do Pardubic vrací. Vzpomínky na herecké začátky jsou téměř vždy velmi milé, někdy až dojemné. A co je důležité, máme diváky, ale také některé kolegy, kteří si toto období ještě dobře pamatují. Budu moc šťastná, když nový komorní prostor na Malé scéně ve dvoře navštíví i další bývalí pardubičtí herci. Již jednáme s několika z nich. Zatím však nic neslibuji, zatím jenom věřím, že říjnové setkání s Annou Ferencovou, Růženou Merunkovou a Jindřichem Bonaventurou bude příjemným nejen divadelním zážitkem!

JaU

VÝSTAVY VE FOYER

POKRAČUJÍ I V NOVÉ SEZÓNĚ...

102. divadelní sezóna Východočeského divadla nese podtitul **Pardubice, co znamenají svět**, proto se i dramaturgie výstav letošní sezóny zaměří na autory, kteří mají jistou spojitost s Pardubicemi. Těšit se můžete na obrazy herečky **Blanky Bohdanové**, která na pardubickém jevišti začínala, nebo na díla **Kláry Klose, Marty Benešové, Karla Kafky** či **Petra Moška** – významných výtvarníků, kteří žijí a tvoří v Pardubicích.

Pardubický cyklus zahájí malíř **JINDŘICH HEGR**, který dnes sice tvoří v Praze, ale na Pardubicku se narodil a v jeho krajinách se umělcův rodný kraj samozřejmě i velkou měrou odráží. Historička umění a publicistka Jitka Boučková o něm říká: „Je krajinářem zcela nevšedního tvůrčího pojetí. Jeho poetické malby se příliš nepodobají naší zafixované představě o tomto specifickém malířském odvětví. Jsou osobní výpovědi o krajině domova, prostředkem k oživení dávnych reminiscencí umocněných bohatou imaginací i citlivými sondami do umělcova nitra.“

Jindřich Hegr se narodil 19. března 1933 ve Svratouchu na Pardubicku, kde prožil šťastné dětství a bezstarostné mládí. V letech 1949–1950 studoval na Vyšší uměleckoprůmyslové škole v Praze, odkud přešel na pražskou Akademii výtvarných umění do krajinářské speciálky prof. Vlastimila Rady. Absolvoval v roce 1955 a téhož roku se natrvalo usadil v Praze.

V počátcích své malířské dráhy tvořil realisticky koncipované obrazy zaměřené na městskou tematiku. Do těchto nepříliš malebných námětů začal však pozvolna pronikat básnivý akcent. Od druhé poloviny 60. let se umělec inspiruje výhradně přírodou rodné Vysočiny, kde pravidelně každoročně tráví letní měsíce, a v průběhu let dospívá k jejímu technicky brilantně zvládnutému, poetickému přepisu.

V roce 1972 začal vyřezávat betlém, kompletně dokončený v roce 1987, který má cca 130 figurek, délku 3 m, šířku 90 cm a výšku také 90 cm. „Toto dílo vzešlo po stránce formové i obsahové ze stejných podnětů jako jeho tvorba malířská,“ tvrdí Jitka Boučková a dodává: „Jindřich Hegr na něm pracoval dlouhých patnáct roků. Je to pozoruhodné dílo, jež překvapuje vynikající řezbářskou prací a okouzluje nápaditostí, prostotou a jednoduchými, čistými tvary. Předlohy k precizně provedeným figurkám nacházel autor přímo ve svém rodném Svratouchu, a i když se nesnažil zachytit věrné podoby zdejších venkovanů, podařilo se mu ztvárnit typické vysočinské postavy a postavičky. I toto, svým způsobem monumentální dílo dokazuje autorovu lásku k rodnému kraji a také nesmírnou pokoru, s níž k tak krásnému a věčnému námětu přistupoval.“

Vernisáž výstavy obrazů Jindřicha Hegra se uskuteční v sobotu 15. října před premiérou nové adaptace Hugova románu **Chrám Matky Boží v Paříži**, kterou budeme uvádět pod názvem **Zvoník Matky Boží**. RaS

ROZHOVOR

HEREČKA A DRAMATURG V HARMONICKÉM VZTAHU

V cyklu partnerských rozhovorů pokračujeme dnes s dvojicí, kterou v Pardubicích vidám hlavně o premiérách. Partnerem herečky **LÍDY MECERODOVÉ** je dramaturg **JIRÍ ZÁVIS**, který již řadu let pracuje v Městském divadle Brno a patří k největším autoritám ve svém oboru. Dříve jste mohli vidět inscenace, na kterých se dramaturgicky podílel, také v našem divadle. K rozhovoru jsme se společně sešli nikoli v Pardubicích, ale na půdě Městského divadla Brno po premiéře inscenace *Mojžíš...*

Nabízí se otázka na úvod k vám jako k páru: Jak a kde jste se poznali?

LÍDA: Kde jinde než ve zdejších divadelním angažmá samozřejmě.

JIRÍ: Proč samozřejmě? Mohli jsme se přece potkat i někde úplně jinde.

LÍDA: Mohli, ale nepotkali.

JIRÍ: Začalo to tím, že jsem Ludmile učinil jistou nabídku. Nabídku, že jí budu hlídat dceru Aničku.

Ovšem, byla to zástěrka. Vlastně jsem ji balil. Ludmilu,

ne Aničku. Anička už se nepočurávala.

LÍDA: Jeli jsme s divadlem na zájezd a já jsem neměla hlídání. Jediný, kdo měl v té době čas, byl Jirka.

V jakém jsme vlastně roce?

JIRÍ: Přišel jsem do Pardubic v roce 1994, z Karlových Varů, kde jsem strávil třináct let – jako dramaturg a umělecký šéf a holka pro všechno. Dlouhá doba, ale možná bych tehdy ani neodešel, kdyby... Kdyby se do divadla nevloudil jistý pán, nazvu ho česky, pan Podmlynář. Zrovna ve chvíli, kdy se tam sešla skvělá parta kolem režisérů Vaška Beránka a Michala Przebindy, objevil se tento Podmlynář a bylo po srandě. S Podmlynářem jsem nemohl být pod jednou střechou. I když je člověk u divadla, měl by mít svou hrdost. Tehdy mi podal pomocnou ruku František Laurin a já se dlouho nerozmýšlel. V pardubickém divadle jsem poznal prima lidi, měl jsem tu čest potkat se ještě s Milanem Sandhausem... A zamiloval jsem se tu. Do Ludmily. Vidíš, Ludmil, nebýt Podmlynáře, asi bychom na sebe nenatrefili. Kristepane, to jsem se rozkecal. Jak zněla otázka?

Začali jste spolu tedy žít hned, když jste se objevil v Pardubicích?

LÍDA: To úplně ne, protože Jirka měl ještě nějaké „zástoje“ v Karlových Varech, ale padli jsme si do oka dost brzy.

JIRÍ: Do oka ano, ale jinak ne. Snažil jsem se, snažil, ale nedala se. Dlouho se nedala. A když se vposled dala, když jsem se k ní nastěhoval, měl jsem už nakročeno jinam. Do Městského divadla Brno. S jeho ředitelem, panem Mošou, jsem se znal léta, dvakrát mi hodil lano, ale já váhal, v Pardubicích mi bylo dobře. Až když přišla třetí nabídka, v roce 1997, rozhoupal jsem se. Potřetí odmítnout – to hraničí s neslušností. Byly tu ovšem i jiné důvody, a nebyly to důvody soukromé. Naopak, ty mě v Pardubicích zdržovaly.

Od té doby žijete v Brně i Pardubicích, vyhovuje vám vztah na dálku?

LÍDA: Docela ano. My se vidíme poměrně často, Jirka jezdí na víkendy, já jezdím za ním do Brna, denně si voláme...

JIRÍ: Je to od tebe hezké, že takhle mluvíš, ale stav ideál to jistě není. Leda tak pro mne: žádná starost o domácnost, když je potřeba vyměnit umyvadlo, jsem v Brně, když se musím s autem do servisu, jsem v Brně, zkrátka od rána do noci v milované práci kdesi daleko...

LÍDA: Jirka hodně pracuje, s tím se nedá nic dělat.

JIRÍ: Ale dalo by se. Chce to jenom nepracovat. Tvářím se, že jsem workoholik, ale pravdou spíše je, že jsem hnidopich a že mi všechno strašně dlouho trvá.

Ale vyhovovalo vám více, když jste byl přímo v Pardubicích?

JIRÍ: Teplo domova? Jak by ne. Ona to ale není zas tak velká změna, protože – kvůli výše řečenému – jsem stejně trávil nejvíc času v divadle a vracel se až pozdě v noci. Tenkrát byla ještě dramaturgovna ve dvoře, taková fajn díra, hned vedle umývárny pro lidi z dílen, úžasné detašované pracoviště. Často jsem tam zůstával přes noc, protože jsem sova a v noci pracuju nejraději, mám klid. A kolikrát bych ani netrefil domů, často tam totiž za mnou na pokec – o práci a po práci samozřejmě – zaskočil režisér a šéf František Laurin, a to jsme pak spolu během dlouhých debat ztrestali nejednu láhev kvalitního vína. Ano, dalo se tam žít.

Plánujete v Brně zůstat? Nenapadlo vás se do Pardubic třeba někdy vrátit?

JIRÍ: Pardubické divadlo jsem v duchu nikdy docela neopustil. A pokud jde o práci, vracel jsem se občas na místo činu jako hostující dramaturg. Například s Františkem Laurinem jsem dělal Revizora nebo Tři sestry, s Ewanem McLarenem Sen noci svatojánské... Později, po odchodu Martina Fahrnera, jsem se tady vyskytoval častěji, neboť Jana Pithartová už byla jednou nohou v Ostravě a bylo třeba připravit sezónu. Za tím účelem Petr Dohnal zřídil dramaturgickou radu

a mě přizval ke spolupráci. Vlastně se tenkrát s vaším panem ředitelem jednalo o seriózní námluvy. Jenomže když mi můj pan ředitel řekl, že by byl rád, kdybychom to spolu dotáhli až do penze, nebylo co řešit. Já jsem loajální. A pak: příští rok mi bude pětapadesát, vystřídám jsem tři angažmá, když mě nevyhodí, zůstanu v Brně.

Tenkrát jste svému muži do rozhodnutí „jestli Brno, nebo Pardubice“ mluvil? Byla byste asi raději, kdyby byl více s vámi, ne?

LÍDA: Ráda bych samozřejmě byla, ale tohle si musím rozhodnout každý sám. Jirkovi jsem do toho nemluvíla, i když jsem o té možnosti samozřejmě věděla.

Na jakých inscenacích jste se v té době, kdy jste byl v Pardubicích opět více, podílel?

JIRÍ: Lidiš Engelové jsem dramaturgoval Brouka v hlavě, Michaelu Tarantovi Radúze a Mahulenu.

Přejížděl jste v té době hodně mezi Pardubicemi a Brnem, zkoušel jste dvě inscenace naráz?

JIRÍ: Ani bych to nesvedl. Musím se soustředit na jednu věc.

Dá se srovnat práce dramaturga v Karlových Varech, Pardubicích a v Městském divadle Brno?

JIRÍ: Na samotné dramaturgii se nic nemění. Mění se klima, podmínky, možnosti. Ve Varech jsem byl v osmdesátých letech, takže šlo především o boj s komunistickými orgány, které divadla řídily a schvalovaly, co můžeme a co nesmíme inscenovat. Dlouhá léta jsem tam byl jako dramaturg sám, což má své výhody a nevýhody. Hlavní nevýhodou bylo, že jsem měl na krku jedenáct inscenací za sezónu. Když jsem přišel do Pardubic, byla tu Jana Pithartová. Plná včelíčka, výborná kolegyně a dramaturgyně k nezaplacení. Městské divadlo Brno má nyní tři dramaturgy. Bývali i čtyři. To znamená delší čas na přípravu, maximálně tři inscenace za sezónu. Dnes už si nedovedu představit, že bych mohl zvládnout víc.

Jste na postu šéfdramaturga, můžete tedy určit kolegům i sobě, na čem budou pracovat, že?

JIRÍ: Ano, ale nedělám to. Svým kolegům nikdy nic nenaučuju. Domlouváme se a vždycky taky domluvíme. Krucci, proč mluví pořád já?

Jste v Pardubicích spokojená?

LÍDA: Vlastně ano. I když dnes už nemám tolik rolí, kolik bych si přála, ale nejsem jediná, to herečky ve středním věku obvykle potkává, rolí pro ně není tolik. Ani nejsem taková, že bych si o role říkala někde postranně a bojovala o ně. I když někdy si s kolegy-němi říkáme, když zjistíme, že někde hrají hru pro více hereček, proč ji nehrajeme také...

V Pardubicích je více herců, kteří jsou zde již dlouho. Nemáte někdy ponorkovou krizi?

LÍDA: Někdy ano, ale myslím si, že spolu všichni umíme dobře vycházet.

Neměla jste někdy chuť odejít jinam, učinit změnu?

LÍDA: Dříve mě to samozřejmě napadlo, navíc když i nějaká nabídka byla. Ale na druhou stranu to bylo v mládí, kdy jsem hrála hodně, takže nebyl důvod měnit. Jinam se člověk dostane na hostování, ale hostovala jsem v jiných divadlech vždy jen jako záskok, když jsem zrovna hrála stejnou roli u nás.

Jakou Lídinu roli máte v současnosti nejraději?

JIRÍ: Ty něco hraješ? Ludmil poslední léta převážně slouží v menších rolích, ne-li rovnou v čurdách, jak se říká štěkům. Kolikrát nesmím v hledišti mrknout, abych ji nepropásl. Ale teď vážně, bez ohledu na to, že se mi líbí vždycky, s velkou libostí jsem ji sledoval v Maje, v Rackovi, v Jitřní paní nebo i – at už si o té inscenaci myslí, kdo chce, co chce – v Nahé s houslemi. To všechno už ovšem odvál čas. Pak v Čachtické paní, a ovšem a najmě v úloze letité sexuální pracovnice v Nejstarším řemesle – ale to už je asi taky minulost, ne?

Jakou tedy roli byste Lídě jako dramaturg navrhli? Jaký je herecký typ?

JIRÍ: To jste mě zaskočil. Nebo myslíte, že pro ni po nocích vymýšlím repertoár. Stará vesta: kovářova kobyla vždycky chodí bosa. Moc bych jí přál, aby si zas někdy zahrála v Čechovovi, neboť, proč to neříct, Čechov je Ludmilina velká láska. Když on ale ten hodný pan doktor napsal tak málo her! Maně mě napadá, že bych si ji dovedl představit jako Eleonor ve Hře vášní od Petera Nicholse, jako Soňu ve Třech verzích života Yasminy Rezy nebo jako Margaretu v tragikomedii Simona Graye Na konci hry. A možná, i když je na to ještě mladá, jako Abigail Brewsterovou v Kesselringových Jezinkách a bezinkách. Za nějaký ten pátek bych ji určitě dopřál Lady Bracknellovou ve Wildeově komedii Jak je důležité mít Filipa. A pro její nefalšovanou starost o životní prostředí titulní úlohu v Bláznivě ze Chaillot od Jeana Giraudoux. Ludmil díky svému vzhledu dlouho vězela ve škatulce naivky, pel naivky je pryč, může tedy hrát cokoliv od čtyřiceti let nahoru, vyjma naivky. Teď jsem si, doufám, šplhnul.

A jakou roli byste si přála vy sama?

LÍDA: Nemám vysněnou roli

a ani neznám zas tolik her, abych mohla říct, kterou roli bych určitě chtěla hrát. Ale s čechovovským repertoárem má Jirka určitě pravdu, v Čechovovi hraji ráda. Ani podle žánru bych to nerozdělovala. Za tu dobu, co jsem u divadla, jsem vystřídalala snad všechno, necítím se více jako komediální nebo dramatická herečka. Mám ráda pestrůst a samozřejmě objevování nového, co ještě neznám.

Když jste spolu pracovali na jedné inscenaci, fungovalo vám to?

LÍDA: Byla to práce jako každá jiná. Jirka se ke mně vždy choval jako k ostatním hercům. Nebyl laskavější ani ostřejší. Mělo to tu výhodu, že připomínky jsme mohli řešit ještě i doma.

Jste dramaturgem, který často mluví s herci o roli a připomínkuje je?

JIRÍ: Copak to jde, nemluvit s herci? Ale dnes už připomínky řeším zásadně přes režiséra, nebo po konzultaci s ním, aby se pak nedivil, že herec zčistajasna hraje úplně jinou postavu. Jó, za mlada jsem měl dojem, že jsem sežral všechnu moudrost světa, tak jsem herce v zákulisí rád tajně režíroval. Někdy k užitku, častěji ke škodě.

Nedávno začala nová sezóna, skončily divadelní prázdniny. Těšili jste se už opět do divadla?

JIRÍ: Ne. Ani omylem. Jak říká postava Augusta Strindberga v Enquistově Noci tribádek: „Divadlo je k neutěšení.“

LÍDA: Kdybych věděla, že mě v divadle bude čekat něco moc zajímavého, tak bych se těšila více. Ale jinak jsem v divadle ráda, takže to беру jako přirozenost.

Co jste o prázdninách dělali, co vás spojuje?

JIRÍ: Nic. Tedy nic jsme nedělali. Nic důležitého.

O prázdninách miluju nicnedělání. A tak jsme lenošili, trochu zavařovali, toulali se po lesích.

Ani já ani Ludmil nemusíme moře, a už vůbec ne horko. A to je bezva. Představa, že se smažím na pláži, kde je hlava na hlavě,

mě děsí. A na nějaký opuštěný ostrov v tropech se mi nechce. Pryč, pryč od lidí, to jsou moje prázdniny.

LÍDA: Oba milujeme přírodu, takže jsme hodně chodili na procházky, do lesa, na hory. Rádi houbaříme, to je skvělý relax.

JIRÍ: Příroda je nutnost. A potom mám ještě takovou úchytku: rád jezdím po venkově, abych objevil zapomenuté chátrající zámky a zbytky jejich druhdy krásných zahrad a parků. Ludmil pochopitelně tahám s sebou.

Děkuji a přeji vám oběma úspěšnou divadelní sezónu.

ZdJ

VERA V NEJSTARŠÍM ŘEMESLE, FOTO R. ŠTASTNÝ

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO

U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE

TELEFON: 466 616 411

FAX: 466 657 224

WWW.VCD.CZ

WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK

TELEFON: 466 616 432

PONDĚLÍ - ČTVRTEK 466 616 402

PÁTEK 10:00 - 18:00

10:00 - 15:30

E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ

WWW.TICKETPORTAL.CZ

VEČERNÍ POKLADNA

TELEFON: 466 616 430

PŮČOVNA KOSTÝMŮ

JAROSLAVA KREJČOVÁ

ČTVRTEK 15:00 - 17:00

TELEFON: 466 616 423

602 406 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB

PONDĚLÍ - ČTVRTEK 11:00 - 23:00

PÁTEK 11:00 - 24:00

SOBOTA 16:00 - 24:00

NEDELE 16:00 - 23:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM

UL. KARLA IV., PARDUBICE

2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA

PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ZŘÍZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

Autoprodej DUKLA
PARDUBICE

SKANSKA

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

Parkovací dům Centrum
ul. Karla VI. č. p. 2749
530 02 Pardubice
tel.: 721 527 763

Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ŘÍJEN 2011 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: M. TICHÝ A J. KALUŽNÝ, TAJEMNÝ HRAD V KARPATECH, FOTO R. ŠTÁSTNÝ